

míst. Čím více je slavení ožívováno tímto vědomím, tím plodněji se uskutečňuje autentický smysl liturgie.

Draží přátelé, církev se zviditelňuje mnoha způsoby: charitativní činností, misijními projekty a osobním apoštolátem, který má každý křesťan uskutečňovat ve svém vlastním prostředí. Avšak místem, ve kterém se církev zakouší plně jako taková, je liturgie. Ta je úkonem, o kterém věříme, že skrze něj vstupuje do naší reality Bůh, a můžeme Jej tak potkat a dotýkat se Jej. Je to úkon, ve kterém vstupujeme do kontaktu s Bohem. On přichází k nám a my jsme osvíceni Jím. Když proto v úvahách o liturgii zaměřujeme svoji pozornost pouze na to, jak ji učinit přitažlivou, zajímavou a krásnou, hrozí nám, že zapomeneme na podstatné: liturgie se slaví pro Boha a nikoli pro nás; je to Jeho dílo; On je podmětem a my se máme otevřít Jemu a nechat se vést od Něho a Jeho Těla, kterým je církev.“

Zdroj: Radio Vaticana

ODPUSTKY V ROCE VÍRY

Apoštolská penitenciárie ohlásila podmínky k získání plnomocných odpustků vyhlášených papežem Benediktem XVI. u příležitosti Roku víry. V průběhu celého Roku víry, od jeho vyhlášení dne 11. října 2012 až do 24. listopadu 2013 po celý den, mohou získat z Božího milosrdenství plnomocné odpustky časného trestu za své hříchy, a to i v prospěch duší věrných zemřelých, všichni jednotliví věřící, kteří mají opravdu kající smýšlení, platně se vyzpovídali, přistoupí k svátostnému přijímání a pomodlí se na úmysl Nejvyššího velekněze:

a) pokaždé, když se zúčastní alespoň třikrát na kázání posvátných misií nebo alespoň na třech přednáškách o dokumentech Druhého vatikánského koncilu a o článcích Katechismu katolické církve v kterémkoli kostele nebo na vhodném místě;

b) pokaždé, když formou pouti navštíví papežskou baziliku, křesťanské katakomby, posvátné místo ustanovené ordinářem pro Rok víry (např. některou baziliku minor, svatyni zasvěcenou Nejsvětější Panně Marii, svatým apoštolům a svatým patronům) a zúčastní se tam na nějakém obřadu nebo alespoň setrvávají přiměřený čas v usebrání při zbožné meditaci a zakončí modlitbou Otče náš, Vyznáním víry v jakékoli právoplatné formě, invocací k Panně Marii a eventuálně (dle zasvěcení místa) k svatým apoštolům či svatým patronům;

c) pokaždé, když ve dnech stanovených místním ordinářem pro Rok víry (např. o slavnostech Páně, blahoslavené Panny Marie, o svátcích svatých apoštolů a patronů, o svátku Stolce sv. Petra) se na některém posvátném místě zúčastní slavnostního slavení eucharistie nebo liturgie hodin a pomodlí se Vyznání víry v jakékoli právoplatné formě;

d) jestliže v jeden svobodně zvolený den během Roku víry vykonají zbožnou návštěvu u křtitelnice nebo jiného místa, kde přijali svátost křtu, a v jakékoli právoplatné formě obnoví křestní sliby.

Zdroj: Dekret Apoštolské penitenciárie

LITURGICKÁ ČTENÍ - ROČNÍ CYKLUS B

Datum	Neděle	1.čtení	2.čtení	Evangelium
11. 11.	32. v mezidobí	1Kral 17,10-16	Zid 9,24-28	Mk 12,38-44
18. 11.	33. v mezidobí	Dan 12,1-3	Zid 10,11-14.18	Mk 13,24-32
25. 11.	Ježíše Krista Krále	Dan 7,13-14	Zj 1,5-8	Jan 18,33b-37
2. 12.	1. adventní	Jer 33,14-16	1Sol 3,12-4,2	Lk 21,25-28.34-36

Dvojlístek

od Panny Marie Nanebevzaté

Vydává Římskokatolické děkanství v Chomutově
Nám. 1. Máje 2, Chomutov 430 01
tel.: 474651396
e-mail: dvojlístek.chomutov@seznam.cz
web: www.chomutov.farnost.cz

82. ČÍSLO

listopad 2012

Milí čtenáři.

Na začátku nového měsíce jsme vstoupili do tzv. dušičkového týdne. Vzpomínáme na naše zemřelé a modlíme se za ně. Zároveň si připomínáme, že i my jednou budeme procházet tou branou smrti nebo také jinak, branou znovuzrození pro nový život. Jak se na smrt dívat, jak rozjímat o posledních věcech člověka a nakonec i světa, to nám velmi pěkně pomáhá například Henry Nouwen ve své knize „Tady a teď“. Nechme se inspirovat jeho slovy. A to i pro dobré prožití poslední slavnosti liturgického roku, Slavnosti Krista Krále.

„Velké tajemství duchovního života - života v Bohu - je, že ho nemusíme očekávat jako něco, co přijde později. Ježíš říká: „Přebývejte ve mně, jako já přebývám ve vás.“ Toto božské přebývání je věčný život. Je to aktivní přítomnost Boha ve středu mého života, pohyb Božího Ducha uvnitř nás - která nám dává věčný život. Ale přesto, co život po smrti? Když žijeme ve spojení s Bohem, když patříme do vlastní Boží domácnosti, neexistuje už žádné „před“ a „potom“. Smrt už není dělicí čára. Smrt ztratila moc nad těmi, kteří patří Bohu, protože Bůh je Bůh živých, ne mrtvých. Jakmile jednou okusíme radost a mír, která vycházejí z objetí Boží lásky, poznáme, že všechno je a bude dobré. „Nebojte se,“ říká Ježíš. „Překonal jsem moc smrti, přijďte a přebývejte se mnou a vězte, že kde jsem já, tam je váš Bůh.“

Je-li naším cílem věčný život, není to vzdálený cíl. Je to cíl, kterého můžeme dosáhnout v přítomném okamžiku. Rozumí-li naše srdce této božské pravdě, pak žijeme duchovní život. ...Přesto však musíme být připraveni. Příprava na smrt je nejdůležitější životní úkol, zvláště když věříme, že smrt není úplným rozložením naší totožnosti, ale cestou k jejímu plnému odhalení. Smrt, jak o ní Ježíš mluví, je momentem, ve kterém naprostá porážka a úplné vítězství jsou jedno. Kříž, na kterém Ježíš umřel, je znamením této jednoty porážky a vítězství. Ježíš mluví o své smrti jako o vyzdvižení. Vyzdvižení na kříž a také vyzdvižení při vzkříšení. Ježíš chce, aby naše smrt byla jako jeho, smrt, kterou nás svět vypudí, ale Bůh nás pozve k sobě domů.

Jak se tedy máme připravit na smrt? Tak, že budeme žít každý den s vědomím, že jsme děti Boha, jehož láska je silnější než smrt. Úvahy o posledních dnech našeho života a starosti o ně jsou zbytečné, ale to, že přeměníme každý den v oslavu skutečnosti, že jsme oblíbení synové a dcery Boží, nám umožní prožít naše poslední dny, ať krátké či dlouhé, jako dny zrodu. Bolesti

umírání jsou porodní bolesti. Skrze ně opustíme dělohu světa a narodíme se do plnosti Božích dětí.

Náš život je krátká příležitost říci „ano“ Boží lásce. Naše smrt je úplný návrat domů k této lásce.“ (z knihy Henri J. M. Nouwena: Tady a teď, Zvon, Praha 1997, 113)

Krásné dny a dobrou přípravu na plnost života, přeje P. Radim

STANE SE

V týdnu od 1.11. - 8.11. je možné zvláštním způsobem projevit denně svou lásku vůči našim zemřelým a duším v očistci a získávat pro ně dobra z pokladů církve v podobě plnomocného odpuštění časných trestů. Podmínky pro získání: během těchto dnů přijetí svátosti smíření; v daný den: svaté přijímání, modlitba na úmysl sv. otce, návštěva hřbitova spojená s modlitbou za zemřelé. (1.11. a 2.11. lze takto získat odpustky pro zemřelé za splnění tří obvyklých podmínek a při návštěvě kostela se pomodlit modlitbu Páně a vyznání víry.)

- Ve čtvrtek **8.11. v 18.00 hod** bude také mši sv. v děkanském kostele.
- V pátek **9.11. v 16.30 hod** bude na děkanství setkání ministrantů.
- V neděli **11.11. ve 14.00 hod** bude v Břežně mše svatá.

- V pondělí **12. 11. v 15.30 hod** bude modlitební setkání seniorů na faře.
- Ve čtvrtek **15.11. v 17.00 hod** bude na děkanství setkání manželat.
- V pátek **16.11. v 16.30 hod** bude na děkanství setkání Broučků.
- V pátek **16.11. v 16.30 hod** bude na děkanství setkání ministrantů.
- V sobotu **17.11. ve 14.00 hod** bude mše sv. na Květnově.

- Ve čtvrtek **22.11. v 18.00 hod** bude na děkanství adorace.

V sobotu **24.11. v 16.00 hod** bude **poutní mše sv. v kostele sv. Kateřiny**. Po mši sv. jste srdečně zváni na malé pohoštění a pobesedování na faru s P. Jiřím Voleským.

- V pondělí **26.11. v 15.30 hod** bude modlitební setkání seniorů na faře.
- V pátek **30.11. v 16.30 hod** bude na děkanství setkání Broučků.
- V pátek **30.11. v 16.30 hod** bude na děkanství setkání ministrantů.
- V sobotu **1.12. ve 14.00 hod** bude mše sv. na Květnově.
- V sobotu **1.12. v 18.00 hod** bude modlitba 1. nešpor adventní neděle za počatý život.
- V neděli **2.12. ve 14.00 hod** bude na Vysoké Jedli mše sv.
- V neděli **2.12. v 16.00 hod** bude na děkanství Mikulášské setkání.

CESTA DO ŠPANĚLSKA – ZÁŽITKY POUTNICE (14. ČÁST)

Den desátý: úterý 23. 8. 2011 (Fatima – Batalha – Nazaré - Porto)

Ráno jsme se probudili do chladnějšího dne za zvuku Fatimských zvonů. Po snídani jsme se tedy vydali na mši svatou a prohlídku celého okolí baziliky a místa tolika zázraků. Stejně jako jinde i tady se u sochy milovaného papeže Jana Pavla II. tísnilo více lidí...

Každý jsme se vydali trochu jiným směrem a tak jsme se při opětovném setkání divili, kdo co přinesl. Mnozí pohledy, někdo knihu, někdo jídlo a pan farář – Pannu Marii. Od této chvíle s námi Panna Maria cestovala na onom volném osmém místě a naše posádka se stala konečně kompletní. Zbývá jen dodat, že socha Panny Marie Fatimské, která s námi vydržela jet bez úhony až do Chomutova, bývá teď vždy po celý měsíc květen na bočním oltáři.

Z Fatimy jsme se vydali na další cestu a tentokrát směrem severním podél pobřeží. Polední zastávka byla v portugalském městu Batalha, kde je architektonický skvost - dominikánský klášter Panny Marie Vítězné. Sám název města vypovídá o jeho zvláštním vzniku (Batalha znamená „bitva“), ve 14. století vrcholil boj za nezávislost Portugalska a král Jan I. se rozhodl učinit slib, který ho zavazoval postavit klášter Panně Marii, pokud mu bude dopřáno vítězství. Tak se i stalo a po více než století zde byl dokončen klášterní komplex, který na gotickém základu nese i stopy renesance. Dnes se však již částí komplexu můžeme procházet doslova pod širým nebem. Napoleonská vojska si totiž dala záležet, aby nic nezůstalo zastřešeno. I obvodové zdi jsou však natolik uchvacující svou precizní zdobností a stále ještě úctyhodnou výškou, že není divu, že je klášter součástí UNESCO.

Odpoledne jsme se svlažili v Atlantiku na pobřeží města Nazaré, kde jsme si užili úžasných vln, a dál nás čekala dlouhá cesta do Portugalského Porta. Více než 200km jsme zdolali až po setmění a tak jsme si Porto vychutnali za nočního osvětlení, sedíce v přístavu se sklenkou (pardon, plecháčkem) portského a zakusující pikantní sýr. S pohledem na zakotvenou plachetničku se zřejmým nákladem sudů těžkého kořeněného portského vína jsme se rozloučili s nádherným přístavním městem a vydali se najít místo k přespaní někde dál, kde nás bude rušit leda tak cvrkot cikád...

pokračování příště, Mája

PAPEŽ A LITURGIE

Na konci září papež Benedikt XVI. zahájil nový cyklus katechezí o liturgii. V jedné z nich mimo jiné uvedl: „Bůh se stal bližním, přítomným, když vstoupil do dějin a do lidské přirozenosti tím, že se stal jedním z nás. Tato přítomnost trvá v církvi, Jeho Těle. Liturgie tedy není připomínkou minulých událostí, nýbrž živou přítomností Kristova Velikonočního tajemství, které přesahuje a sjednocuje doby a místa. Pokud Kristovo ústřední postavení v bohoslužbě nevychází najevo, pak se nejedná o křesťanskou liturgii, která naprosto závisí na Pánu a je nesena Jeho stvořitelskou přítomností. Bůh jedná skrze Krista a my nemůžeme jednat jinak než skrze Něho a v Něm. Denně v nás musí růst přesvědčení, že liturgie není naším, mým „konáním“, nýbrž Božím činem v nás a s námi.

Nikoli jednotlivec – kněz či věřící laik – nebo skupina, která slaví liturgii, nýbrž v první řadě liturgie sama je jednáním Boha skrze církve, která má svoje dějiny, svoji bohatou tradici a svoji tvořivost. Tato všeobecnost a zásadní otevřenost, jež jsou vlastní celé liturgii, podávají jeden z důvodů, proč nemůže být vymyšlena nebo upravována jednotlivým společenstvím nebo odborníky, nýbrž musí být věrná formám všeobecné církve.

I v liturgii toho nejmenšího společenství je vždycky přítomna celá církev. Proto v liturgickém společenství neexistují „cizinci“. Každého liturgického slavení se účastní společně celá církev, nebe i země, Bůh i lidé. Křesťanská liturgie, třebaže se slaví na jednom konkrétním místě a vyjadřuje „souhlas“ konkrétního společenství, je svojí povahou katolická, pochází z celku a vede k celku, v jednotě s papežem, biskupy, věřícími všech dob a všech